

LAIVAS

No. 8. Metai XII

Vasario-Febr. 20, 1932

LTSR valst.
respublikinė
biblioteka

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by Marian Fathers

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act. of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:

Metams	\$2.00
Pusei metų	\$1.00
Vienam num.	\$0.05

SUBSCRIPTION RATES:

One Year	\$2.00
Six Months	\$1.00
Single Copy	\$0.05

“ L A I V A S ”

2334 South Oakley Ave.,

Chicago, Illinois

L e k c i j a .

APD. 1, 15—26

TOSE dienosė Petras, atsikėles brolių tarpe (buvo gi tai būrys arti šimto dvidešimties žmonių), tarė: Vyrai, broliai! Turėjo įvykti Rašto žodžiai, šventosios Dvasios išanksto pasakyti per Dovidą burną apie Jūdą, vedėją tų, kurie sugavo Jėzų. Jis buvo paskaitytas tarp mūsų ir buvo gavęs dalį šitoje tarnystėje. Už neteisybės algą jis, tiesa, įsigijo dirvą, bet pasikores pusiau perplyšo, ir visi jo viduriai lio laikraštinkais.”

išėjo. Tai pasidarė žinoma visiems Jeruzalės gyventojams, taip kad ta dirva buvo praminta jų kalba Akeldama, tai yra, Kraujo dirva. Nes Psalmių knygoje parašyta: Jų buveinė tebūnie apleista ir tenebūnie kam joje gyventi! Ir: Jo pareigą tegul kitas gauna! Taigi, yra žmonių, kurie buvo mūsų draugystėje per visą tą laiką, kuomet Viešpats Jėzus tarp mūsų įeidavo ir išeidavo, pradedant nuo Jono krikšto iki dienos, kurioje jis nuo mūsų paimitas; reikia, kad vienas iš jų būtų draug su mumis liudytojas jo prisikėlimo. Jie pastatė du: Juozapą, kurs vadinosi Barsabas ir buvo pramintas Teisiuoju, ir Motiejų; tuomet jie meldėsi, sakydami:

“Nebijokite tų, kurie užmuša kūną ir po to nieko daugiau nebegali padaryti... Bijokite to, kurs užmušęs turi valdžios įmesti į pragarą” (Luk. 12, 4-5).

E v a n g e l i j a .

ŠV. MOTIEJAUS APAŠTALO
DIENOJE

MATO 11, 25—30

ANUO metų Jėzus atsiliepdamas tarė: Aš garbinu tave, Tėve, dangaus ir žemės Viešpatie, kad tai paslėpei nuo išminčiųjų ir gudriųjų ir tai apreiškei mažutėliams. Taip, Tėve, nes taip tau patiko. Visa man mano Tėvo atiduota. Ir nė vienas nepažįsta Sūnaus, kaip tik Tėvas; taip pat ir Tėvo niekas nepažįsta, kaip tik Sūnus, ir kam Sūnus panorės apreiškšti. Ateikite pas mane visi, kurie vargstate ir esate apkrauti, ir aš jus atgaivinsiu. Imkite ant savęs mano jungą ir mokinkitės iš manęs, nes aš romus ir nuolankios širdies; taip jūs rasite savo sieloms atilsio. Nes manojungas saldus ir manojungas lengvas.

Tu, Viešpatie, kurs žinai visų širdis, parodyk, katrą iš šitų dviejų išsirinkai, kad imtų vietą šitos tarnystės ir apaštalytės, nuo kurios atpuolė Jūdas, kad eitų į savąją vietą. Paskui jie metė apie juodu burtas. Burta puolė ant Motiejaus, ir jis buvo priskaitytas prie vienuolikos apaštalu.

“Budėkite, tvirtai stovėkite tikėjime, elgkitės kaip vyrai ir bukite stiprus. Visa, ka jus darote, tebūnie daroma meilėje” (I Kor. 16, 13-14).

II GAVĒNIOS SEKMADIENIS.

— 59 —

§ 27.

Viešpaties persimainymas.

Evangelija

MATO 17, 1—9

ANUO metu Jēzus pasiēmē su savim Petrā, Jokūbā ir jo broļi Jonā, užsi-
vedē juos nuošaliai ant aukšto kalno ir

persimainē jū akyvaizdoje; jo veidas žibējo kaip saulē, jō gi drabužiai pasidarē balti kaip sniegas. Ir štai, jiems pasirodē Mozē ir Elijas, kuriuodu kalbējosi su juomi. Atsiliepdamas Petras tarē Jēzui: Viešpatie, mums čia gera būti; jei nori, pada-

rykime čia tris padangtes, vieną tau, vieną Mozei ir vieną Elijui. Dar jam tebekalbant, štai šviesus debesys apsiautė juos. Ir štai balsas iš debesies sakė: Šitas yra mano mylimasis Sūnus, kuriame aš turiu sau daug pasimėgimo; jo klausikite. Tai išgirdę mokytiniai, parpuolė ant savo veido ir labai bijojo. Bet Jėzus priėjo, jų prisilietė ir jiems tarė: Kelkitės ir nebijokite. Pakėlę savo akis jie nieko daugiau nebematė, kaip tik vieną Jėzų. Nueinant jiems nuo kalno, Jėzus davė jiems įsakymą, tardamas: Niekam nesakykite apie tą regėjimą, kolai žmogaus Sūnus neatsikels iš numirusių.

GAVĖNIOS PASNINKAI

Nuo savario 10 d. Pelenų Diena prasidėjo Gavėnia su pasninkais.

Jo Eminencijos Kardinolo Mundelein pareiškimu Gavėnįj pasninkauti reikės šitaip:

Gavėnįj turime pasninkų ir susiturėjimo nuo mėsos dienas. Pasninko diena yra tai tokia, kurioj leista tik kartą dienoj iki soties pavalgyti. Tą galima padaryti ryte, per pietus arba vakare. Mėsa leistina tik per tą pilną valgį. Ryte leistina koks šiltas gėrimas, arbata ar kava, ir dvi uncijos duonos. Trečiame valgy nevalia suvalgyti per virš 10 uncijų, arba ketvirtos dalies paprasto valgio. Susiturėjimo diena yra tai tokia, kurioj draudžiama mėsa ir mėsiška sriuba. Abi obligacijos galima praktikuoti tą pat dieną.

Visos gavėnios dienos yra pasninko dienos, išskiriant sekmadienius, bet trečiadieniai ir penktadieniai ir šeštadienis antros savaitės (metų ketvirčio-bertainio)

L e k c i j a .

1 TESSAL. 4, 1—7

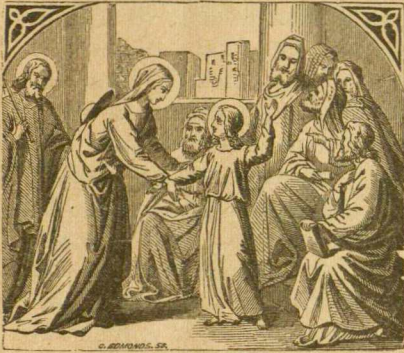
BROLIAI, mes prašome jus ir maldaujame Viešpatyje Jėzuje taip elgtis, kaip išmokote iš mūsų, kaip jums reikia elgtis ir patikti Dievui, kad darytumėte daugiau pažangos. Nes jūs žinote, kokius įsakymus aš jums daviau Viešpaties Jėzaus vardu. Nes ta yra Dievo valia, kad jūs būtumėte šventi, kad susilaikytumėte nuo paleistuvystės, kad kiekvienas mokėtų laikyti savo indą šventume ir pagarboje, nepasiiduodamas gašliam geiduliui, kaip pagonys, kurie nepažįsta Dievo, ir kad nevienas neskriaustų ir neapgaujinėtų savo brolio reikale; nes Viešpats yra visų tų dalykų keršytojas, taip kaip mes jau sakėme ir liudijome. Nes Dievas nepašaukė mūsų į susitepimą, bet į šventumą Jėzuje Kristuje mūsų Viešpatyje.

yra susiturėjimo nuo mėsos dienos.

Visi nuo septintų metų amžiaus privalo susiturėjimą nuo mėsos įsakytose dienose praktikuoti. Visi, kurie užbaigė 21 metus ir nebaigė 59 metus privalo pasninkauti, jei neturi ypatingo leidimo kitaip elgtis. Apskritai imant nuo pasninkų paliuosuojami sergantieji, silpnos sveikatos ir visi, kurie pasninkaudami negalėtų prideramai eiti savo kasdieninių pareigų. Abejodamas pasiklausk savo nuodėmklausio.

Ypatingu Šventojo Sosto leidimų šioje šalyje darbininkai ir jų šeimynos turi ypatingų privilegijų mėsos vartojime gavėnios metu. Darbininkai, dirbantieji lauke arba viduje, jei atskirai nuo pasninkų paliuosuoti, gali valgyti mėsos tiek kartų dienoj, kiek nori visą gavėnę, išskiriant penktadienius, Pelenų Dieną ir trečiadienį Didžiosios Savaitės. Jei jie priversti pasninkų paliuosuoti, gali valgyti mėsos tik per pilnąjį valgį visose gavėnios dienose, išskiriant minėtas dienas.

Švč. Mergelē Marija Atranda Jēzu

Sulyg Įstatymų žydai privalėdavo tris-kart į metus aplankyti Jeruzalės šventyklą per didžiausias tris šventes. Įstatymas nenusprendžia, nuo kiek amžiaus metų vyriškiai turėdavo pradėti savo aplankymą šventyklos; tačiau galima spėti, jog pradėdavo baigus dvyliką metų, kadangi pagal žydų papročius dvylikos metų berniukas vadinosi: "ben-ha-thorah," arba "bar-mizweh," t. y. Įstatymo sūnus," kas reikė pareigą prisilaikyti Įstatymo įsakymų. Pasimelstų Jeruzalėn eidavo ne vien vyriškiai, bet ir moterys. Paprastai vyrai dienos metu eidavo vienu taku, o moterys kitu; gi bernaičiai eidavo arba su moterimis, arba su vyrais. Naktigulto tam skirtose vietose sueidavo visi krūvon.

Tokion maldininkų kelionėn ir leidosi švenčiausioji Mergelė Marija su vaikeliu —EZUMI ir su šv. Juozapu. Šventasis Raštas taip aprašinėja jų kelionę: "Jo gimdytojai kas metai eidavo į Jeruzalę į Velykų šventę. Kuomet jam buvo jau dvylika metų, jie atėjo, kaip buvo šventas paprotys, į Jeruzalę. Kadangi šventės dienomis pasibaigus, jie grįžo, vaikas JĖZUS pasiliko Jeruzalėje; bet jo gimdytojai tai nežinojo" (Luk. II, 41-43). Mat, švenčiausioji Mergelė Marija, manė Jį einant su šv. Juozapu, arba su giminaičiais, gi šv. Juozapas spėjo Jį esant su šven-

čiausiaja Mergele Marija. Jiems nė galvon nebuvo dingterėjus mintis, kad JĖZUS, kursai visados "buvo jiems paklusnus" ir nieko neveikdavo be jų žinios, galėtų, nieko jiems nėsakydamas, pasilikti Jeruzalėje. Kad JĖZAUS nebėra jų tarpe, tai jie sužinojo tiktai susiėjus nekvynei paskirton vieton, kurios, anot žmonių pasakojimo, būta miestelio Beroth, dabar El-Bireh, 16 klm. atstu nuo Jeruzalės. (Kryžiuočiai 1146 m. tenai buvo pastatę puikią gotiškąją bažnyčią, kurios griuvesiai dar ir dabar stovi katalikų rankose). "Manydami," taip rašo šv. Lukas (II. 44-51): "ji esant draug keliančiųjų tarpe, jie ėjo visą dieną ir ieškojo jo tarp genčių ir pažįstamų. Nesuradę sugrįžo jo beieškodami į Jeruzalę."

Stinga žodžių aprašyti, koksai išgastys ir koksai skausmas pervėrė švenčiausios Mergelės Marijos širdį! Ji mylėjo vaikelį JĖZU dvejopa tobuliausiaja meile: kaip savo Aukščiausiajį Viešpatį ir kaip savo meiliausiąjį Sūnų! Ji buvo jau per tiek metų įpratusi kas akimirksnis žiūrėti į Jį, Juomi džiaugtis, kalbėtis su Juomi ir matyti, kaip Jis iš savo pusės myli Ją ir DIEVIAS būdamas, klauso Jos ir meilinasi prie Jos, kaip meilingiausias vaikas meilinasi prie savo geriausios motinos! Ir štai, dabar, staiga Ji pasigenda Jo, taip mylimo, ir taip gerbiamo, ir taip paklusnaus, kursai dabar nuo Jos atitraukė, nė žodelio Jai apie tai sakė! Ji gerai žinojo, jog Josios Vaikelis, tikrasis DIEVIAS, nepražus, tačiau, Josios širdį skausmas spaudė, apie Jojo atsiskyrimo priežastį maštant: rasi Ji kuom nors Jam nusikalto ir Jisai šio dėlei nuo Jos atitraukė! Šitokia mintis Jai buvo baisiai skaudi ir įkiri. Josios širdį vėrė jau trečiasis Josios gyvenime skausmo sopulys

bei kalavijas, kursai raižė Josios širdį trejetą dienų, kol Ji pagaliau atrado Jį bažnyčioje! "Ir atsitiko, kad po trijų dienų jie rado jį bažnyčioje, sėdintį mokytojų tarpe, besiklausantį jų ir juos beklausinėjantį. Visi gi, kurie girdėjo jį, stebėjosi jo išmanymu ir atsakymais" (Luk. 11. 46-47). Pamačiusi savo mylimąją Vaikėį Švenčiausioji Mergelė Marija, isvargusi, išbadėjusi, skausmo perverta širdimi tris dienas jo ieškojusi, pradžiuo begaliniu džiaugsmu, užmiršo visus savo skausmus! Jos džiaugsmo pilna širdis išsipylė viršun ne išmėtinėjimu, ne papėkimu, ne barnėmis už padarytąjį Jai širdies skausmą, bet nuoširdžiausiu džiaugsmu: "Sūnau, kam mums taip padarei? Štai, tavo tėvas ir aš su skausmu ieškojova tavęs" (Luk. 11. 48). Į šitą JĖZUS "jiems tarė: Kam manęs ieškojote Argi nežinote, kad man reikia būti tuose dalykuose, kurie yra mano Tėvo?" (Luk. 11. 49), lyg kad paaiškindamas savo Motinai, jog Jis esąs Josios Sūnus tikrai pagal kūną ir šiuo žvilgsniu privalas Josios klausiti ir būti paklusnus; tačiau, Jis esąs ir tikrasis DIEVAS, taigi tuose dalykuose, kurie paliečia dieviškus reikalus, Jis esąs visai nepriklausomas jiems ir privalas klausyti tikrai dangiškojo Tėvo. "Bet jie nesuprato, ką jis buvo jiems pasakęs. Ir jis iškeliavo su jais, atėjo į Nazaretą ir buvo jiems paklusnus. Jo motina laikė visus šituos žodžius savo širdyje. JĖZUS augo išmintimi, metais ir malone pas DIEVĄ ir pas žmones" (Luk. 11. 50-52). Šitaip šv. Lukas baigia aprašinėdamas šitą JĖZUS ir Švenčiausios Mergelės Marijos gyvenimo įvykį. Čia kas sakinyš — kiekvienam mąstančiam žmogui tai gilus pamokymas ir gausi mąstymui medžiaga: čia Švenčiausioji Mergelė Marija pamokina visus tėvus, kaip reikia tėvams rūpintis mokyti vaikus pildyti savo tikėjimo pareigas, kur ieškoti abejo-

nėse paaiškinimo, kur randasi varguose kūnui ir sielai paguoda ir pagalba.

Kiekvienas ieškome laimės. Gi kas ta laimė? Tai ne kas kita, kaip tik širdies ramybė. Ramybės gali suteikti tikrai tikras sutaikinimas savo gyvenimo su DIEVO valia. "Negalima dviem ponam tarnauti." Kieno gyvenimas nėra pritaikintas prie JĖZAUS paduotojo mokslo, tasai negali rasti ramybės, tasai nustoja JĖZAUS artimybės ir Jojo atneštos čia ant žemės ramybės. Deja! mes šitą pamirštame ir šio dėlei retai kur galime rasti tikrai laimingų žmonių!

Mums nustojus JĖZAUS, mūsų širdis tampa nerami, o sąžinei griažiant, blaškosi į visas puses, ieškodama pasaulio smagumynuose ramybės ir laisvės ir neranda; ir, lyg sugauta paukštelė, mėtosi po narvelį ir dar labiau susikulia ir pagaliau gauna galą.

Kiek tai kartų mums išrodo, jog nustojome DIEVO pagalbos, kai vargai iš visų pusių mus spaudžia ir lyg replėmis gniauzia! Kągi mes darome? Gi dažniausiai ieškome paguodos ir išeities tikrai žmonėse, tačiau, veltui, kadangi pasaulis neturi ir negali duoti tikrosios ramybės. Ir Švenčiausioji Mergelė Marija tris dienas ieškojo Vaikelio JĖZAUS tarp žmonių. Ar rado? Nė! Kodėl? Kad JĖZAUS reikia ieškoti ne pasaulio triukšmuose, bet BAŽNYČIOJE! DIEVO namuose, kur nepaprastu būdu DIEVAS yra įkūręs savo buveinę, iš kurios altoriaus Jis nepaprastai meilingu būdu visus vargstančius šaukia pas save: "Eikite prie manęs visi, kurie vargstate ir apsinkinti esate, o aš jus atgaivinsiu!" Štai Jojo žodžiai, kuriuos mums, ypač dabartiniais laikais reikia prisiminti ir turėti omenyje. Mūsų suspaustos širdies nenuramins pasaulis su savo smagumynais, tikrai dar labiau įniurkįs į skurdo bedugnę, tą nuolatos pamatome ir savo akimis. Ieškokime ramy-

bės pas Tą, kursai vienintėlis gali mums paguosti sielės ir kūno varguose, kadangi Jis yra tas, kursai pasakė: "Ramybę

duodu jums!" Kursai mus laukia ypatingai BAŽNYČIOJE kartu su Marija...

* * *

Nusižeminimas

Fizika moko kad žmogaus balsas sklenda ore tam tikromis garsų bangomis. Tuščioje erdvėje garsas negalėtų sklستی, kadangi tarp kalbančio asmens ir klausančios ausies būtina reikalingas dar kažoks kūnas (mediumas-oras), iš kurio sudarytų į ausį einančios bangos. Taip lygiai ir dvasios srityje. Žmogaus malda yra virpas garsas, Dievas gi (jeigu galima taip pasakyti) jo klausanti Ausis. Dabar kad šis balsas galėtų sklستی ir būti Ausies girdimas, būtina tarp šių dviejų galų (ekstremų) reikalinga koks nors tarpininkas (mediumas): pavyzdžiui, telefonuoti, būtina reikalinga telefonuojančių asmenų šnekalus jungianti viela, o šis mūsų maldas Dievo Ausim nešas mediumas, yra nusižeminimas. Tačiau nereikia manyti kad nuolanki nusižeminimo malda turi būtina Dievo būti ir išklaudyta. Visai ne. Ji tuomet tampa tik svarstyтина. Tėvas kad ir labiausiai myli vaikus, vienok neduoda jiems degtukais arba peiliais žaisti. O ar dėl to kad jis savo vaikučių nemyli? Priešingai, to dėl to kad jis juos myli. Jisai, gyvenimo prityręs žmogus aiškiai supranta ką jojo vaikelių protas nepajėgia nuvokti. Panašiai ir su mūsų dangiškuoju Tėvu. Jis, nepabaigtoji Išmintis, geriau už mus supranta kas mums gera, kas ne, ar suteikti mums prašomą daiktą ar vietoje ką kitą. Iš šito aišku kad mūsų maldos liekasi neišklaudytos arba dėl to kad Dievas jų negirdi, mediumo, šiame atvejuje, nusižeminimo stokos dėl to, arba dėl to kad prašomas daiktas išeity prašančio negerovei. Tuomet Die-

vas suteikia ką kitą, kas mums yra labiau reikalinga. Tefieka padaryti išvada kad nusižeminimas, būtinoji (sine qua non) vaisingos maldos sąlyga.

Nusižeminimas yra ko glaudžiausiai susijęs su visomis dorybėmis, ir yra jų pamatas ir mastas. Be nusižeminimo, tačiau visas kitas dorybes atrodas turįs žmogus, yra veidmainis, nes tikrovėje jis nė vienos neturi. Argi gali ant akmenio pasėta sėkla duoti vaisių? Aišku kad ne. Reikalinga derlinga žemė. Dvasios srityje šioji derlingoji žemė yra nusižeminimas kurio ypatingas savumas yra visų kitų dorybių savyje talpinimas. Tikrai nusižeminusiame žydi visos dorybės. Nerasime danguje Šventojo, kuriame nebūtų viename ar kitame laipsnyje visos dorybės žydėję, o šios dorybės glūdi bent galimai (potencialiai) visų dorybių šaltinyje, nusižeminime. Kaip gi visiškai Dievui atsidavęs ir artimą kaip save pamilęs žmogus gali norėti daryti blogą. Tai prieštaravimas. Arba jis Dievui neatsidavęs ir artimo kaip save nepamilęs, arba jis gera o ne bloga daras. Kitaip negali būti. Žmonės dėl to Dievo meilės kitiems žalos nedaro. Bet iš kurgi kyla toji Dievo ir artimo meilė? Ji kyla pirmiausia iš Dievo malonės, paskui iš nusižeminimo. Šitokių tad būdu prieinama prie klausimo; kas yra nusižeminimas?

Sulig šv. Bernardo aptarimų, "nusižeminimas yra dorybė per kurią žmogus tikrame savęs pažinime pats save niekina." Tai reiškia žmogus pažįsta save esant menku, už mažą save laiko, ir kitų

pažeminimus ne tik pakenčia, bet dar jų trokšta. Kad nusižeminimas būtų dorybė, būtina reikalingas, savęs pažinimas ir niekinimas. Žmogaus savęs pažinimas parodo jam jo visišką niekumą, jojo savęs niekinimas gi moko jį tą savo žemumą pamilti. Savęs pažinimas glūdi prote, savęs niekinimas, širdyje ir valioje. Savęs niekinimas dar nėra dorybė, bet tik priemonė ją įgyti. Negana save pažinti nieku esant. Reikia ir gyventi sulig šiuo pažinimu. Kyla naujas klausimas: kaip save pažinti.

Savęs pažinimo pagrindū yra pažinimas Dievo, ypatingai Jo visagalybės, išminties, šventumo, majestoto ir tų paslapčių, kuriose spindi Jojo neapsakoma meilė ir nusižeminimas, kaip Įsikūnijime, Atpirkime ir Šv. Sakramente. "Jeigu norime žinoti," sako v. Bernardas, "kas mes tikrai esame, mums visuomet reikia turėti mintyje atsakymus į šiuos tris klausimus: kuomi buvome? kas esame? ir kuomi būsime?" Pati Šventoji Dvasia atsako į pirmąjį klausimą, "pelenais ir dulkėmis." Mūsų sielą Dievas sutvėrė iš nieko, kūną gi iš žemės kurią, taipogi iš nieko sutvėrė. Negana to, jeigu žmogus nebūtų kiekvienoje savo buvimo valandoje Dievo palaikomas, jis ir vėl į nieką sugrižtų. Kas esame Iš savęs vien purvas, nuodėmė. Mes neturime jokios teisės savo talentais, gabumais ir įvairiomis kitomis kūno bei proto dovanomis girtis, nes anot šv. Pauliaus, "ką turi ko neapturėjai? ir jeigu apturėjai, kodėl giriesi, tartum būtumei neapturėjęs." (1 Kor. 4, 73). Išskyrus nuodėmę, visa ką turime yra mums Dievo duota. Šią tiesą turime nusižeminę išpažinti, ir už suteiktąsias mums malones Dievui nuoširdžiai dėkoti. Trečiąjį klausimą atsako Jobas, "kirmėlės, puvėsiai, sausi kaulai ir dulkės." Sielai, savo blogais palinkimais daugiau į pragarą nei į dangų palinkusiai, amžiną gyvenimą paskyrė kiekvienas asmuo savo gyvenimu

pasaulyje.

Išskyrus tris dieviškąsias dorybes, nusižeminimas užima pirmą vietą, nes jis nustelbia sau priešingą ydą, viso pikto motiną, puikybę. Nusižeminimas daro mus maloniais Dievui, nes tik su tokiais Dievui patinka būti. Be Dievo malonės jokia dorybė negali gyvuoti, o Dievas savo malonę tik nusižeminusiems teikia. "Puikiems Dievas priešinasi, nusižeminusiems gi duoda Savo malonės." (Jok. 4, 6). "Kas renka dorybes be nusižeminimo," sako šv. Grigalius, "yra panašus žmogui, kuris brangias dulkes vėjui išstato." Kitas šventasis, "Kas nėra nusižeminęs, negali turėti skaistybės." "Nužemintą Dievas gina ir gelbsti: nužemintą myli ir suramina: nužemintam žmogui nusilenkia: nužemintam duoda gausių malonių, ir po jo nusižeminimo, garbėn jį iškelia." (Apie Kr. Sek. II, 2, 2). "Nusižeminusiojo malda pramuša debesius ir neatsitraukia kol Aukščiausias neišklauso." (Acl. 35, 21). "Puikybė," rašo šv. Grigalius, "yra pamerktųjų ženklas, nusižeminimas gi išrinktųjų." Be nusižeminimo tad sielos išganyti negalima.

Brolis Poška.

PRAŠO PASIMELSTI

Prašau atlaikyti šv. Mišias prie šv. Antano už sergančią dukterį, Veroniką, kuri turi nervų ligą. Ji yra ištekėjus, dažnai susinervuoja ir vyrui įsipyksta ir per tai jos liga didėja. Šv. Antano užtarymu jau ji buvo kiek pagerėjęs, bet dabar, vargšė, labai yra susirgus.

Sūnus, ši pavasarį baigęs mokyklą, nori šv. Mergelės Marijos užtarymu atrasti savo tikrąjį pašaukimą ir sekti aukštesniojo mokslo, prašo atlaikyti Tėvų Marijonų šv. Mišias ir pasimelsti jo intencija.

Motina.

Nebažnytiniai Žmonės

Anglijoje jau seniau, Jungt. Am. Valstybėse dar neseniai ir ne visur prasidėjo pasaulionių vyrų katalikų "apologetiniai žygiai." Vadinasi katalikai vyrai, tam tyčia gerai pasirengę ir turį vyskupo įgaliojimą, sako viešose salėse arba miesto soduose (parkuose) apologetinius pamokslus.

Kaip visų pamokslų, taip ir šių, pasisekimas priklauso labai daug nuo pažinimo klausytojų psichologijos (jų dvasios). Taigi čia bus paduotos ne kurių tokių pasaulionių apologetų pastabos.

Daugiausia tokių pastabų yra padavęs senas, įgudęs tame apologetiškame darbe, p. Pranciškus J. Sheel.

Jo nuomone dabar neužtenka senovinių apologetinių įrodymų metodos. Dabar reikia imtis naujų. Dabar reikia žiūrėti, kaip nebažnytinių klausytojų minia žiūri į religiją. Ji į šią paskutiniąją dešimtį metų labai atsimainė. Amerikoje kaip ir Anglijoje ta minia turi visiškai kitokią dvasią negu pirmiau.

Išskyrus katalikus, nedaug kas daugiau dabar pageidauja eiti į dangų. Tai miniai dangus yra tik kanklių skambinimas ir šaukimas "Osannų" — arba kitaip — tai ilgos bažnytinės pamaldos.

Jiems yra jau nepakenčiamos pamaldos, jei tęsiasi ištisą valandą. Tai kaip gi čia būtų, jei tai begalo tęstųsi?

Bet jie nenori eiti nei į pragarą. Jie turi supratimą, kad ten būtų dar blogiau. Taigi jie išsprendžia, kad būsią geriau negalvoti visiškai apie būsimąjį gyvenimą.

Jų nuomonės apie Dievą

Nekatalikų, neva dar tikinčiųjų, nuomonės apie Dievą jau pusėtinai skiriasi; gi nuomonių tų, kurie jokiai religijai ne-

priklauso (o tokių J. Am. Valst. yra daugiau kaip pusė visų šalies gyventojų), ir sugaudyti sunku.

Aplamai imant, jų santykiai su Dievu yra ypatingi, savotiški. Jie netiki į Dievą, bet jie nei neneigia Dievo. Iš tikrųjų sunku suprasti, koki jų jausmai ir mintys apie Dievą.

Anglijoje toki žmonės žiūri į Dievą, lygiai kaip į Anglijos karalių. Anglijoje karalius neturi jokių pareigų. Šalies valdyne jis nieka neturi.

Taigi vieni jį myli, dauguma jį gerbia, bet visi tos nuomonės, kad jis neturi teisės maišytis į jų gyvenimą.

Panašiai jie jaučiasi nuo Dievo nepriklausomi ir kad Dievas nieka bendra neturi su jų gyvenimu.

Kilus klausimams ar kalboms apie Kristų, atsiranda juose daugiau gyvumo ir net reagavimo.

Modernistai Jį pripažįsta ir priskaito prie pažangiausių anais laikais žmonių. "Salaveišiai" nenori klausyti apie Kristų nieko daugiau to, ką jie žino. Jie šaukia "esą išganyti" ir viskas baigta. Bet minios didžiama įpuola į sumišimą, paminėjus Jo vardą.

Ta dabartinių laikų minia yra labai atsimainius pažiūrose į Bažnyčią. Ji jau nežino ir neatmena visų senovės užmėtinėjimų ir priekaištų Bažnyčiai.

Taigi tuščias būtų dalykas kalbėti dabar jai apie senovės nesutikimus ir skirtumus. Jei jiems imsi kalbėti, kad gerbimas šventųjų paveikslų nėra priešingas antrajam Dievo įsakymui, tai jie išsižios ir nesupras, kam čia dabar tokis kalbėjimas.

Arba pasakok jiems, kad popiežius nėra Antikristas; tai jie parodys, kad jiems

tai visiškai nerūpi, ar jis yra antikristas, ar ne.

Jie šiek tiek sujuda. krustelia, kada išgirsta minint Romą.

Tai bene bus viskas, ką paliko jiems protestantizmas. Bet blogiausias dalykas esąs, kad ta minia religijos reikale pasidarius neįautri, tiesiog beveik negyva.

Taigi tų apologetų žymiausia užduotis sukelti minioje susidomėjimą ir išvesti ją iš religinio sustingimo. Jiems tenka turėti atmintyje, kad jie turi darbą nei su anti-katalikais, nei su nekatalikais, bet tik su šiaip žmogiškomis buitimis.

Kaip suįdominti?

Ta šių laikų minia nesidomi religija. Arba jai visos religijos yra geros. Apie Šv. Raštą visa dauguma nieko nežino. Bet yra ir tokių, kurie žino, kad Šv. Rašto tekstai yra katalikiški, o kiti yra protestantiški.

Taigi pradėjus argumentuoti į minią su Šv. Raštu, arba jokios naudos nesulauksi arba susilauksi neva ginčo. Pasakysi katalikiškąjį tekstą, gauši atsakymą protestantiškąjį. Taip tęsis, kol išsisems tekstai. Galutinai, pripažintas tas laimėtoju ginčo, kieno buvo paskutinis tekstas.

Nebandyk taip pat katalikiškai aiškinti jų tekstą, nes supras, kad atšauki savo ir linksti jų pusėn.

Abelnai, ta minia nesidomi įrodymais. Ji pripažins ką-nors kuo nors, tai jau baigta.

Anglijos visuomenei, itin tai miniai, nereikėjo įrodinėti, kad ten dorovė smarkiai sugriuvusi. Tai padarė novelės, itin H. G. Wells'o ir kitų. Jie jose neįrodinėjo, kad dorovė nupuolė, bet tik priėmė kaip įvykusį faktą. Paskui juos nuėjo visuomenė.

Ta aplinkybė praveda kelią apologetams į naujus būdus, kurie turi būt dabar naudojami.

Jie nesiima dabar viską įrodinėti. Jie deda visas pastangas prieinamiausiai išdėstyti ir išaiškinti savo mokslą. Reikia parodyti jį kaip gyvą, dabar esantį, veikiantį dalyką.

Bet čia reikia vartoti vėl daug atsargumo ir sumanumo. Nes štai, žiūrėk, apsisuks ir nueis visi savais keliais. Reikia surasti, kas ypatingai suįdomina tą minią.

Pasirodo, kad ji labai domisi pati savim, savo likimu. Tat prisieina ko įdomiausia pasakoti, kas jie patys yra; kas yra jų kūnas, kas siela; koki jų santykiai, kaip žmogus atsirado, kur jis eina ir privalo eiti.

Šių dalykų pasirengę klausyti ištisas valandas. Tiesiog, jie rodo nepasotinamą troškimą apie tuos dalykus.

Gerai jie klauso taip pat tokių dalykų, kaip apreiškimo reikalingumas, gyvybės prasmė, atgamtinis gyvenimas, pirmagimė nuodėmė, atpirkimas, dangus, pragaras, sakramentai, Bažnyčia.

Bet nebandyk įrodinėti, kad Dievas yra. Čia negelbės joki argumentai. Bet rodyk, kas Dievas yra, kad Jis jiems labai reikalingas, ką Jis jiems reiškia, tai gryž jiems jų tikėjimas, jei tokį kada nors turėjo, arba priims papasakojimą už teisybę ir nueis su tikėjimu.

Svarbus daiktas atvesti juos atgal, kad skaitytų Šv. Raštą, kitaip sunku prie jų prieiti su pasakojimais apie Kristų.

Taip, ta vargšė minia neva krikščionys, bet net supratimo apie Dievą neturi. Ji užmigus tikėjimo dalykuose ir reikia ją prikelti.

Sunkus tai darbas.

Katalikų Pasaulyje

MEKSIKA

Šioje šalyje, nežiūrint persekiojimų, kurie tai vienoje, tai kitoje vietoje iškunami katalikams, jie išskilmingai šventė 400 metų sukaktuves nuo apsireiškimo Šv. Panos Marijos ant kalno netoli Meksikos Miesto.

Apskaito, kad kokis milijonas asmenų aplankė Guadalupe Hidalgo baziliką.

Koki trys šimtai tūkstančių maldininkų iš visų pusių suplaukė į Meksikos Miestą, kartu su jos gyventojais padėkoti Dievui per Mariją už malones ir vadovybę.

Puikus reginys

Pusiaunaktis. Trijų mailių kelias nuo miesto iki bazilikai visiškai nutuštėjo. Sustojo visas judėjimas. Pakelės išpuoštos. Visur spindi aiški šviesa. Aišku kaip diena. Ir va — iš miesto ima judėti skaitlingiausia minia žmonių. Čia visi kartu: indijonai, ispanai ir kitoki. Bazilika prisipildė žmonių. Dešimtys tūkstančių indijonų, atkeliavusių iš Meksikos vidaus susigrupavo apie baziliką ir laukia Mišių.

Diplomatų atsilankė

Devintą val. ryte iškilmė pasiekė savo viršūnę.

Meksikos Primatas, arkivyskupas Diaz, celebruoja iškilmingas šv. Mišias, assistuojant 29 prelatams ir diplomatiniam korpusui iš Meksikos Miesto. Atsilanko Japonijos ir Kinijos atstovai Meksikoje ir abu sveikinasi pas altorių.

Orlaiviai lekioja virš bazilikos, ir bėrė rožes ant minios iš viršaus. Greitai kalnelis už bazilikos visas aplimpa žmonėmis kaip skruzdėmis.

Po pamaldų tautinė šventė. Indijonai šoka savo tautinius šokius; raketos lekioja ir sproginėja ore įvairiausiomis spalvomis. Kitur girdisi giesmės, kitur dai-

nos. Zodžiu, plečiasi džiaugsmas visur. Visi jį reiškia, kaip tik gail ir moka.

Dėl Šv. Mergelės Marijos Guadalupe 400 metų iškilmes Vera Cruz valstybeje pranešta spaudoje, kad visos bažnyčios būtų atidarytos. Jos buvo uždarytos dėl pravesto įstatymo, sulig kuriuo tik 11 kunigų gail eiti savo pareigas. Valdžia ima rodyti noro minkštyti tą žiaurų ir neteisingą įstatymą.

ROMA. — Pranešta iš Šankajaus (Kinijoje), kad paimtas banditų nelaisvėn misijonierius kun. Steponas Esteban, jėzuitas. Ta pati telegrama praneša, kad po ilgų derybų banditai paleido iš nelaisvės misijonierių, kun. Turk, pranciškoną.

DUBLINAS. Airija. — Čia eina tolimesni pasirengimai į Tarptautinį Eucharistijos Kongresą, kuris įvyks šių metų pavasarį nuo birželio 22^a-26.

Jau rengiamos apsisistojimo vietos garbingiems svečiams.

Bostono Kardinolui, William O'Connell'ui parinktas istorinis namas, labai gražioje miesto vietoje, būtent, Grattan House.

Šis rūmas yra labai didelis. Jo dalis pavesta universitetui, kita dalis, kurioje kitados gyveno kardinolas Newman, kuomet jis buvo universiteto rektorius, yra parengta gyventi ir bus pavesta apsisistoti Kardinolui William O'Connell.

BRIUSELIS, Olandija. — Olandų katalikų mėnesinis laikraštis "Het Schild," paskelbė pasaulio visų gyventojų skaičių. Žinios kruopščiai surinktos.

Pasirodo, kad dabar pasaulyje yra 1,850,174,334 žmonės. Katalikų visame pasaulyje yra 351,839,665; po jų eina Konfucijaus pasekėjai, kurių yra 304,027,114.

Mūsų Darbai

Švč. Marijos Kolegija gyvuoja tik pirmuosius mokslo metus gražioje milijonierių rezidencijoje Thompson, Conn. Pereitą rudenį "Drauge" skaitėme kun. A. Petrausko, marijonų misijonieriaus įdomų jos aprašymą, kuris visų domę Kolegijon atkreipė. Į Marijonų Rėmėjų Centrą pasipylė iš visur paklausimai, kada ir kaip galima būtų ruošti Kolegijos aplankymo ekskursijas. Šiais klausimais besitariant patsai Kolegijos Direktorius, kun. J. Navickas, M. I. C. mums rašo, būtų geriausia, kad atvyktų žmonės, kada mokiniai paleisti vasarą atostogų, tai tuomet užtektinai būtų svečiams vietos nakvoti ir atsilsėti. Mokiniai išvažinės namo apie vidurį birželio. Todėl ekskursija būtų geriausia po šv. Jono. Amerikos lietuvių visuomenė susidomėjo bernaičių kolegijos dabartine taip sakant, paviršutine išvaizda, vieta, namais, jos sodnais, gėlynais ir parkais.

Bet štai dabar mums pasirodė Švč. Marijos Kolegijos leidinys "Kolegistas." Tai yra mokinių literatinės sekcijos mėnesinis litografuotas katalikiškosios akcijos ugdymo žurnalas. Jame jau mes matome nebe kevalą bei paviršutinę Kolegijos išvaizdą, bet patį jos turinį, patį jos vidų, surašytas mintis. Eilės — "Girdžiu Tavo balsą, Viešpatie" ir "kas laimi?" proza — "Marijos įvesdinimo šventė," "16 vasario," "Duok gražų pavyzdį," "Sveikiname," žodis į muzikos mėgėjus, "nekrologai," "mūsų sportas," "kronika," "ką kiti sako apie Kolegistą?" ir "Kolegijos koridoriuose." Šisai "Kolegisto turinys" įdomiai ir gyvai mums parodo vidujinį Kolegijos gyvenimą, jos darbuotę ir mokslą. Vieton aiškinimų, mūsų skaitytojams "Laive" duosime progos vieną kitą Kolegisto rašinėlių ištiesai patiems perskaityti ir savas išvadas daryti.

Kolegijos Rėmėjai:

A. Astrauskas, Rumford, Maine ..	1.00
Jur. Zupkas, Cicero, Ill.	3.00
A. Marazevich, Duquesne, Pa. ..	3.00
E. Bladikienė, Cicero, Ill.	3.00
J. Keturakis, So. Chicago, Ill. ..	4.00
T. Seveyka, Youngstown, Ohio ..	3.00
Dapkevičienė, Kingston, Pa.	3.00
A. Simonaitienė, Kingston, Pa. ..	3.00
P. Pecikauskienė, Petersham, Mass.	3.00
K. Dirsienė, So. Boston, Mass. ..	3.00
M. Vyšniauskienė, Springfield, Ill.	3.00
O. Rutkauskienė, Shenandoah, Pa.	3.00
M. Venskūnaitė, Philadelphia, Pa.	3.00
M. Veškūnienė, Lietuva	3.00
A. Lelienė, Lietuva	3.00
K. Artišauskienė, Chicago, Ill. ..	3.00
S. Ambrozienė, Chicago, Ill.	3.00
M. Bankevičius, Chicago, Ill.	3.00
S. Makauskas, Chicago, Ill.	3.00
J. Bartauskas, Chicago, Ill.	3.00
J. Žvirblis, Melrose Park, Ill.	3.00
R. Urbelis, Melrose Park, Ill.	3.00
Edv. Kiškūnienė, Chicago, Ill.	5.00
K. Bukauskaitė, Rockford, Ill.	3.00
O. Bumbulienė, Chicago, Ill.	2.25
M. Kašetaitė, Waterbury, Conn. ..	3.00
M. Tviragienė, E. Boston, Mass. ..	2.00
M. Račienė, Waterbury, Conn.	5.00
A. ir M. Adomaitis, Worcester, Mass.	3.00
O. Rudienė, Orange, Mass.	3.00
S. Andrulienė, Athol, Mass.	3.00
M. Mikasuskis S. Chicago, Ill.	3.00
M. Balutienė, Norwood, Mass. ..	3.00
J. Meškauskas, S. Boston, Mass.	5.00
Wm. Kalinauskas, Kingston, Pa. ..	2.00
V. Ragaišis, Sheboygan, Wis.	3.00
J. Kilikevičia, Chicago, Ill.	3.00
A. Valančius, Cicero, Ill.	3.00
Ant. Viršelis, Chicago, Ill.	1.00

(Zus daugiau)

Nuoširdžiai dėkojame gerb. Rėmėjams už aukas.

Remėjų Centras.

Amerikos Lietuvių Žinios.

THOMPSON, CONN. — Švč. Marijos Kolegija šiais metais pradėjo leisti pačių mokinių rašomą ir jų pat rankomis litografuojamą mėnesinį Katalikiškos Akeijos ugdymo žurnalą, kurio redaktorius Vincas J. Sabas (5 kurso) ir administratorius Stasys Misiukevičius (2 kurso). Čia dedame iš 2 numerio kronikos ištrauką:

GARBINGI SVEČIAI — Sausio mėnesyje kolegija turėjo garbės vaišinti pas save keletą savo garbingų prietelių. Tuoju po Kalėdų buvo atvykęs gerb. kun. J. Kuras iš Scranton, Pa. Pabuvo pas mus keletą dienų, gėrėjosi įstaigos gražumu. Mat, pirmą kartą buvo atvykęs.

Iš artymesnių kaimynų lankėsi gerb. kun. K. Urbanavičius, Boston, Mass., kun. P. Juras iš Lawrence, Mass., ir kun. A. Petraitis, Worcester, Mass.

NAUJOS BURSOS — Viena didžiausių švietimo įstaigos atsparų tai bursos arba stipendijos. Tai geležinis kapitalas, kuris užtikrina neturtingam moksleiviui šviesesnę ateitį.

Tokių bursų mūsų kolegija jau porą turėjo. Dabar po Naujų Metų dar dvi bursos įkurtos. Viena Jo Ekselencijos Vyskupo Būčio vardu, sudaryta iš jojo gausios aukos, pavestos pereitą rudenį mūsų kolegijai. Kas tąja bursa galės naudotis, smulkmenos nežinomos. Jas nustatys patysai bursos Globėjas.

Antrą bursą įsteigė p. Juozas Galevičius, iš Worcester, Mass. Tosios bursos sąlygos jau paskelbtos: ja gali naudotis jaunuolis, kuris ruošiasi būti Marijonu kunigu. Kol patsai bursos Globėjas gyvas, jįsai nurodys savo kandidatus.

Dieve, duok daugiau panašių gyvybės šaltinių, teikiančių mūsų neturtingiems draugams galimybės išeiti mokslus.

FIZIKOS KABINETAS — Fizikos

mokslas be reikalingų priemonių nėra galimas. Būtinai reikalingas fizinis kabinetas, bent turįs pačius reikalingiausius mokslui aparatus.

Štai linksmas ir sveikintina žinia — gerb. kun. A. Petraitis suteikė tūkstantį dolerių auką fizinio kabineto įtaisymui. Galime pasidžiaugti, turėdami tas pačias progas, kuriomis naudojasi ir kitos garbiosios mokyklos.

Sveikiname savo Geradarį ir reiškiamo jam savo nuoširdaus dėkingumo žodžius — tikrą lietuvišką ačiū.

PASKAITOS — Su Naujais Metais pradėta visa eilė paskaitų, kurias duoda kiekvieną ketvirtadienį žymesnieji mūsų apylinkės dvasios vadai, visuomeninkai ir kultūrininkai. Jie žadėjo ir mes nekantriai laukiame tolymesnių jų paskaitų. Buvo paskaitos; jau skaitė gerb. kun. P. Juras ir gerb. kun. P. Strakauskas. Galime pasidžiaugti, kad ir kiti mūsų prieteliai pasižadėjo mus savo paskaitomis neaplenkti.

NAUJI MOKYTOJAI — Pradėdami žiemos semestrą, mokslo salėse sutikome du nauju mokytoju. Apsirgus lotynų kalbos mokytojui Eduardui Kubiačiui, jo vieta atateko naujam mokytojui, Petriui Grušeckiui, M. I. C. Prigimties mokslų mokytoju pakviestas p. Jonas Kundrotas, B. A., Worcester, Mass. Pirmutinis jojo rūpestis pradėti tvarkyti naująjį fizinį kabinetą.

NAUJI MOKINIAI — Su nauju semestru padidėjo mūsų skaičius. Atvyko daugiau mokinių. Į Kolegiją įstojo Mikas Šmigelskis, baigęs Bostono katalikų high school, — į high school įstojo šie mokiniai: Jonas Blaževičius, Lawrence, Mass. (Petras Gedvilas, Philadelphia, Pa.), Vincas Galevičius, Worcester, Mass.

VAIDINIMAS — Vasario mėnesio pabaigoje kolegijos mokiniai stato didelį veikalą įvairiose kolonijose "Du Vainiku". Iš eilės bus vaidinama šiose vietose: Worcester, vas. 21 d., Waterbury, 28 d., Boston kovo 6 d., Brockton kovo 13 d. ir Lawrence kovo 20 d. Dalyvauja 30 asmenų.

Šiais metais vaidintojai įsigijo daug nuosavų kostiumų ir šiaip vaidinimui reikalingų papuošimų. Tikimasi didelio pasisekimo.

KLAUSIMAI ir ATSAKYMAI

KLAUSIMAS. Atlikau išpažinti ir gavau leidimą per kelias dienas priiminėti šv. Komuniją. Priėmiau dvi dieni, o paskiau pertraukiau. Po dviejų pertraukos dienų vėl priiminėjau šv. Sakramentą. Ar nenusikaltau? Šenandorietė.

ATSAKYMAS. Jokios kaltės neturi, jei tik nebuvai per tas dvi pertraukos dienas dasileidus sunkios nuodėmės.

Patį pertrauka ar lenkimas vienos ar daugiau dienų netrukdo priiminėti šv. Komuniją. Bet būtina reikia sustoti priiminėti šv. Sakramentą, jei dasileista sunkios nuodėmės.

KLAUSIMAS. Jei kas paėmė atskyras (divorsą) be užtektinos priežasties, ar gali priiminėti Sakramentus?

Rockfordietis.

ATSAKYMAS. Jei Moterystė buvo teisėta, tai yra, jei apsivedimas įvyko prie katalikų kunigo ir be jokių kliūčių, ir vedusieji gyveno drauge nekuri laiką, tuomet negalima bažnytiniame teisme gauti tokių atskyrų, kad galima būtų vėl apsisvesti ar tekėti. Vienok dėl labai svarbių priežasčių (kaip va svetimoterystė) Bažnyčia leidžia vedusiems atskirai gyventi. Tuomet abu gali priiminėti Sakramentus.

Jei atskyras įvyko be Bažnyčios teidimo ir be užtektinos priežasties, tuomet

ta pusė, kuri taip pat atsiskyrė yra nuodėmėje ir, kol nepataisys savo tokio žygio negali priiminėti Sakramentų.

Taigi atsiskyrusioji pusė turėtų gryžti, bet kartais būva tokios apystovos, kad negali gryžti, tuomet ta pusė privalo pasivesti Bažnyčios nuosprendžiui ir tai padarius gali gauti leidimą priiminėti sakramentus.

KLAUSIMAS. Ar dabartinis šv. Tėvas, Pijus XI, yra tretininkas, ar ne?

Pranciškietis.

ATSAKYMAS. Taip. Pijus XI yra tretininku jau penkios dešimtys metų. Daug kitų popiežių buvo tretininkais.

KLAUSIMAS. — Kaip išaiškinti tai, kad Evangelijos paduoda nevienodai parašą ant kryžiaus, kurį padėjo Pilotas?

P. K.

ATSAKYMAS. — Šv. Jonas apaštalas rašo, kad parašas buvo parašytas trimis kalbomis aramaiškai, graikiškai ir lotyniškai, t. y. paprastų žmonių, inteligentų (graikiška) ir lotynų (valdiška) kalba.

Šv. Jonas daugiau susidūrė su žydais, jis pavartojo aramaišką parašą. Lukas šv. Povilo apaštalo mokinys pavartojo graikišką, nes darbavosi tarp graikų. Šv. Morkus, šv. Petro apašt. mokinys pavartojo lotynišką, nes jis su šv. Petru dirbo daugiau tarp lotynų. Štai dėl tų priežasčių pasidarė skirtumų.

KLAUSIMAS. — Ar yra Bažnyčios įsakymas, kad kunigai kasdien laikytų šv. Mišias?

Kriūkėlis.

ATSAKYMAS. — Yra įsakymas, kad kunigai atlaikytų Mišias sekmadieniais ir šiaip šventadieniais, bet nėra įsakymo, kad laikytų kasdien.

Šioje gadynėje jau įsigyveno beveik visuotinas paprotys, kad kunigai kasdien laiko šv. Mišias.

KLAUSIMAS. — Dabar daug žmonių kalba rimtai apie pasaulio pabaigą, ar galima tam tikėti? P—tis.

ATSAKYMAS. — Yra religinių svajotojų, kurie nurodo net dieną, kada pasaulis baigsis ir Viešpats ateis, bet tai pakvaišėlių darbas. Ne vieną kartą ta skirtoji diena jau praėjo, o pasaulis vis stovi.

Dievas nedavė tikrų žinių apie pasaulio pabaigą. Taigi nėra reikalo imti domėn visas pasakas apie pasaulio pabaigą.

KLAUSIMAS. — Ar tiesa, kad Katalikų Bažnyčia nepripažįsta tikromis nei jokių sutuoktusių, kurios įvyko ne prie katalikų kunigo? Nevedęs.

ATSAKYMAS. — Ne. Tai yra biau rus melas ir prasimanymas, kas panašiai tvirtina. Bažnyčia reikalauja, kad sutuoktūvės (šliūbs) įvyktų prie katalikų kunigo ir dviejų liūdininkų, jei abu ir jaunikis ir mergina yra katalikai, arba tik viena kuri nors pusė yra katalikiška arba buvo kada nors jie katalikai. Jei jie imtų šliūbą kitur, jis nėra tikras arba, tiesiog kalbant, jokio šliūbo ten nėra.

Nekatalikų šliūbus Bažnyčia pripažįsta tikrais, jei ten nėra tokių kliūčių, kurios pačios savaime moterystę daro netikrą.

KLAUSIMAS. Kodėl Bažnyčia draudžia deginimą lavonų? Kazys.

ATSAKYMAS. — Bažnyčia draudžia iš pagarbos mirusiojo kūnui, kuris buvo pašventintas sakramentais; iš pagarbos seniausiam papročiu ir dėl pasibaisėjimo ir pasibiaurėjimo, kurį didžiūma tikinčiųjų turi deginimo papročiu.

Bažnyčia draudžia itin dėl to, kad masonai — bedieviai įvedė deginimą kaip bedievybės išpažinimą, Bažnyčiai ant keršto.

Svarbiuose atsitikimuose ir reikale Bažnyčia nesipriešina deginimui.

LIETUVOS ŽINIOS

— Šaukėnuose Šiaulių apskr. per penkis mėnesius apie 30 klausytojų mokosi žemės ūkio mokykloje pas agronomus Skradeiką ir Šukį.

— Babtų klebonas, kun. I. Gudelis, 65 m. amžiaus, mirė šv. Luko ligoninėje Kaune.

— Seredžiuje laike didžiojo karo buvo nugriauti bažnyčios bokštai; kuriuos dabar rūpinasi parapijonai atstatyti. Sudarytas tam tikslui veiklus komitetas iš septynių narių. Pirmininkas — kun. Dr. K. Šovys, v. pirm. — J. Danaitis, išd. — A. Bendžius, rašt. — A. Dambavičius, patarėjai: A. Šimanskis, S. Vaitiekūnas ir A. Velička. Komitetas renka aukas ir tuo tikslu rašo gražius atsišaukimus į brolius ir seseris lietuvius, prašydamas pagalbos bei prisidėjimo, ypač nori savo atsišaukimais pasiekti kilusius iš Seredžiaus apielinkės amerikiečius, kad ir jie savo centu paremtų bokštų atstatymą. Jeigu kas malonės šį darbą paremti, tai "Draugo" Redakcija patarpininkaus.

KAUNAS

Bazilikos tretininkų šv. Elzbietos šventė.
(Korespondencija).

Mėnesiny tretininkų susirinkime prieš šv. Elzbietos dieną, Bazilikos tretininkų dvasios vadas kun. kan. Dogelis pranešė tretininkų tarybos sumanymą jubiliejaus proga minėti iškilmingai šv. Elzbietos dieną. Kalbėjo apie Kristaus gailėstingumą. Pasakojo šv. Elzbietos gyvenimą ir atžymėjo Jos gailėstingumo dorybę.

Skatino tretininkus eiti Kristaus nurodytu keliu, sekti šv. Elzbietos pavyzdį, būti gailėstingais ne tik žodžiuose, bet ir darbuose.

Iš surinktų per mėnesinius susirinkimus aukų duoti šešiasdešimčiai (60) pavargėlių pietus. Sakė, kad šitas darbas

būsiąs kaip pirmas žingsnis į gailėstingumo dorybę.

Sulaukėm šv. Elzbietos dienos, brangios visiems tretininkams, o labiausia Bazilikos kongregacijai, kuri pasirengė tą dieną iškilmingai minėti.

Anksti rytą sugaudė Bazilikos varpai. Žmonės, kaip šmėklos, plačiomis ir siauromis Kauno gatvėmis skubinosi į bažnyčią. Priėjo beveik pilnutė Bazilika. Bažnyčioje buvo papuoštas altorius, kuriame stovi brangiausia šv. Jėzaus Širdies statula iš baltojo marmuro, žemiau buvo padėtas šv. Elzbietos paveikslas.

— Visas altorius žydėte žydėjo gyvomis gėlėmis, apsuptas žaliais vainikais skendo žvakių bei elektros šviesoje. Išmušus laikrodžiui pusę šešių išėjo tėvas Aloyzas su šv. mišiomis. Mišios buvo giedotinės per jas grojo didžiuliais Bazilikos vargonais. Po mišių suteikė palaiminimą švė. Sakramentu, davė tretininkams generalinę absoliuciją.

Tas pats tėvelis pasakė pamokslą. Jis kalbėjo apie šv. Elzbietos kuklumą, gailėstingumą ir nuopelnus kokius paliko katalikų bažnyčiai ir gražų pavyzdį kiekvienai moteriai. Pabaigęs pamokslą, pranešė žmonėms, kad dar nesibaigė minėjimo iškilmės, vakare šešiomis būsią šv. Zitos draugijos salėje paskaita apie šv. Elzbieta ir jos gyvenimas bus gyvais paveikslais reiškiamas. Pamaldoms bažnyčioj pasibaigus, raudona aušra pranešdama dieną apšvietė Bazilikos langus. Elektros lempeles ir ant altorių žvakes baigė gesyti. Bazilikos kunigai suėjo giedoti kasdieninių poterių. Noroms nenoroms reikia grįžti prie kasdieninio darbo. Nors garsai vargonų giesmių nuaidėjo į amžinybių gelmes, bet sieloj pasiliko daug ramybės, daug naujų kilnių sumanymų, daug pasiryžimo, daug paslaptinių kelių siekti tobulybę.

Apie šestą valandą žmonių minia grū-

dosi prie durų šv. Zitos draugijos salės. Dalis žmonių įėjo į vidų, o kita dalis nepatenkinta, nusiminusi grįžo į namus, nes salė jau buvo perpildyta. Šešiomis į salę atvyko tėvas pranciškonas, visi tretininkai sustojo ir pagiedojo šv. Pranciškaus himną. Pagiedojus giesmę tėvelis pasveikino tretininkus ir nusidžiaugė matydamas skaitlingą šv. Pranciškaus vaikų būrį. Paskaitė referatą, smulkiai dėstydamas šv. Elzbietos gyvenimą; taikė jį šiems laikams, rodydamas Šventosios gražų pavyzdį. Daugelį dalykų nurodė, kaip praktikoje pritaikyti.

Paskiausia buvo linksmoji dalis. Bazilikos kongregacijos jaunųjų tretininkų sekcija atvaizdavo šv. Elzbietos gyvenimą gyvais paveikslais. Vienas paveikslas buvo iš šv. Elzbietos gyvenimo žemėje, o kitas — kaip baigusi žemės vargus apsupta būriu angelų džiaugiasi amžina laime.

Praėjo septyni šimtai metų kaip šv. Elzbieta vaikščiojo po žemele, kukli ir nusižeminusi dirbo kasdieninius darbus. Dievas pasakė per Evangelistą, kad atsižvelgs ant mažųjų ir išaukštys nužemintus. Viešpats pažvelgė į šventosios darbus, tat ir amžiai Jai sudėjo himnus ir tautos dabina Ją garbės vainikais. Šv. Elzbieta būdama kukli nusižeminusi moteriškė daugiau laimėjo negu išdidus ir garsus Napoleonas; jis po tiek karų ir laimėjimų nepraplėtė net Prancūzijos rubežių, paliko našles, našlaičius, invalidus, skurdą ir prakeikimą. Amžiai mini jo žiaurius laikus....

...Paiki ir išdidūs giria jo stiprią valią, nes jiems nerūpi žmonių gerovė, jie verčia save gaubinti kumščia.

Bet kam rūpi žmonių gerovė, sumažinimas vargšams skurdo, kam skauda širdį, džiūsta smegenys nuo ne miegotų naktų, galvojanč, ieškant išeities, tam aiški Šventosios reikšmė.

K. P.